

FORDVOGNEN

Næh, hille den rygendes Amalie, om jeg nogensinde mere sætter mit gamle Ben i en Fordvogn, jeg har gjort det engang, og det glemmer jeg aldrig mere, li'saa længe jeg lever. Det var det Aar, den rødblis-sede gik hen og kreperede, at Smeden, den lumske Svinemikkel, lokkede mig til at købe saadan et gammelt Skaberak af en Fordvogn.

Den kostede 75 Kroner kontant, og de sku' betales paa en Gang med det samme; det er jo mange Penge og komme af med, men saa var der ogsaa til Gengæld fjorten Dages Garanti paa den.

Kristine og den rødhaarede Malkepige fra Knallerupgaard var med ned og hente den, men hille den rygende Amalie, hvor vi stønnede og svedte, inden vi fik skubbet Bæstet hjem i Stalden.

Jeg havde jo inte meget Begreb skabt om hvordan saadan et Dyr skulde behandles, men jeg havde faaet en Brugsanvisning af smeden og om Søndagen begyndte jeg at regere med den for at faa den til at virke.

Se nu havde jeg hørt noget om at man inte maa køre med saadan en Maskine, uden at man har et Kørekort, men det fik jeg hurtigt fat i.

Jeg kender en Jernbaneportør paa Flinterup Jernbanestation, og han har Lov til at køre gratis paa Statsbanerne. Det Kørekort fik jeg Lov at laane om Søndagen.

Saa trak vi Bæstet ud paa Landevejen og jeg hældte Benzin paa Køleren, men ikke Tale om at den rokkede sig ud af Stedet.

Der sad et Sving foran, li'som paa en Grammofon, saa jeg tænkte, det kan jo være den skal trækkes op først. Og jeg fik saa lige drejet en Omgang - men hille den rygende Amalie - Fjedren maa jo være sprungen, jeg fik Dælen snyde me' et Slav, saa jeg røg lige paa Hovedet i Grøften. Jeg troede, den havde revet hele Armen af mig, men jeg slap da med en forstuvet Tommelfinger.

Nu havde Smeden sagt, at den startede udmærket paa Selvsparkeren, det var saadan en lille Knop, der sad oppe foran forneden foroven ved Siden, saa satte jeg mig op paa Bukken og kiggede lidt paa de forskellige Remedier. Man sidder udmærket i saadan en Agestol, den fjedrede saadan, saa jeg vil sige, jeg røg helt op i Loftet hver Gang jeg satte mig ned.

Saa var der et Brædt forneden, hvor der sad en to tre forskellige Pederstaler ved Siden af hverandre, og naar bare man traadte paa en af dem, saa hvæsedede og spyttede og hostede den, såa det var en hel Fornøjelse - jo, den virkede skam meget godt.

Men li'som jeg saa sidder og tænker hverken paa det ene eller det andet, saa maa jeg ha' traadt paa en forkert Pederstal, for lige med et, saa giver den et Knald, saa jeg tabte baade Hat og Tænder af bare Forskrækelse.

Og Pokker tog ved Bæstet! Inden jeg naaede at komme af, røg den i fuld Fart ud ad Landevejen, det er den værste, jeg har været med til. Der stod med Røg og Damp omkring mig, og det lugtede saadan, saa jeg var flere Gange ved at blive kvalt ihjel.

Heldigvis fik jeg fat i Styret, for ellers var jeg faldet af. Den hoppede fuldstændig som en halvtosset Hankanin.

Det var jo ganske vist en lukket Vogn, da jeg købte den, men lidt efter var den fuldstændig aaben.

Først faldt Taget af - saa faldt Dørene af - og saa røg Agestolen, og jeg maatte saa staa paa een af Pederstalerne, men sikken en Fart Bæstet saa fik paa - hille den rygende Amalie - den lavede Dælen snyde me' saadan et Spektakel, saa jeg ku' hverken høre eller se.

Hjulene skreg, og Skærmene raslede, og den hamrede og hostede alle Vegne, det eneste, der ikke vilde sige noget, det var Tudehornet. Jeg ventede hvert Øjeblik, at det hele skulde springe i Luften.

Aldrig i mine livsskabte Dage har jeg været ude for noget lignende; det var da et Held, at jeg inte blev nervøs, da jeg skulde standse den, men havde der ikke staaet et Træ lige midt paa Vejen, saa var jeg aldrig sluppet levende af den forbistrede, forbandede Fordvogn.

Anker Hansen (1898-1945)

I bogen *Larsen Græsted Fortæller*, Forlaget Fremad 1932